

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Fa dos dies vam celebrar la solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau, columnes de la fe, que van vessar la sang per Crist a Roma. En aquesta ciutat, sant Pere va fixar la seu i va coronar la vida terrenal amb el martiri. I així, l'Església de Roma esdevingué *Mare i cap de totes les esglésies de la Urbs i de l'Orbe*. Agraïm a Déu aquest designi seu, amb el que ha volgut assegurar els cristians en la doctrina revelada i garantir de manera visible la unitat; aprenquem a donar la vida, sabent morir cada dia al nostre jo.

Déu va preparar la fundació de l'Església durant la història de la salvació. Primer, en l'Antic Testament, escollint Israel com a poble seu; després, en la plenitud dels temps, envià al món el seu Fill molt estimat que, amb l'encarnació, amb la predicació, amb els miracles, i cridant els Apòstols, constituí els Dotze perquè continuessin la seva missió redemptora. «Però l'Església ha nascut principalment del do total de Crist per a la nostra salvació, anticipat en la institució de l'Eucaristia i realitzat a la creu»¹. Després, «consumada l'obra que el Pare va encomanar realitzar al Fill sobre la terra (cf. *Jn* 17, 4), fou enviat l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta, a fi de santificar indefinidament l'Església»². Com volia el nostre Pare, omplim-nos de meravella davant d'aquests dos misteris i demanem al Cel una fe gran.

L'Església depèn completament del Verb encarnat, a qui fa present al món fins a la fi dels temps, i és governada per l'Esperit Sant, que habita en el seu si com en el seu temple. Agraïm i admirem aquest vincle profund de l'Església amb la Trinitat Santíssima: és i som el Poble sant de Déu, el Cos místic de Jesucrist, l'estatge del Paràclit. Resulta lògic, doncs, que després de professar la fe en Jesucrist i en la divinitat de l'Esperit Sant, en el Símbol proclamem el misteri de l'Església, a la qual ens incorporem pel Baptisme i on -com a sagrament universal de salvació- es realitza l'obra de la nostra santificació.

Crec en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica³. Aquesta professió de fe, amb l'enumeració de les quatre notes que qualifiquen intrínsecament l'Església i, al mateix temps, la manifesten a l'exterior, és signe distintiu de la doctrina catòlica. ***Aquestes són les propietats essencials de l'Església, que deriven de la seva naturalesa, tal com la va voler Crist. I, en ser essencials, són també notes, signes que la distingeixen de qualsevol altre tipus de reunió humana, encara que en aquestes altres s'escolti pronunciar també el nom de Crist***⁴.

---

¹ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 766.

² Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 4.

³ Missal Romà, Símbol nicenoconstantinopolità.

⁴ Sant Josepmaria, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

Mantinguem-nos fermes en el caràcter sobrenatural de l'Església; confessem-lo, a crits si cal, perquè en aquests moments són molts els qui (...)s'han oblidat d'aquestes veritats capitals i pretenen proposar una imatge de l'Església que no és Santa, que no és Una, que no pot ser Apostòlica perquè no es recolza en la roca de Pere, que no és Catòlica perquè està solcada de particularismes il·legítims, de capricis d'homes⁵.

Aquestes consideracions de sant Josepmaria fortes i clares es revelen -passarà sempre així- molt actuals. Com es dolia recentment el papa Francesc, **encara avui algú diu: «Crist sí, l'Església no».** Com aquells que diuen: **«Jo crec en Déu però no en els preveres».** Però és la mateixa Església qui ens porta Crist i qui ens porta a Déu; l'Església és la gran família dels fills de Déu. És cert, també, que hi ha aspectes humans; en els qui la componen, pastors i fidels, que tenen defectes, imperfeccions, pecats, (...) però allò més bonic és que quan nosaltres ens reconeixem pecadors, trobem la misericòrdia de Déu, que sempre perdona⁶, i ens concedeix el perdó per mitjà de l'Església, que és la dipositària de la paraula salvadora i dels sacraments que ens santifiquen.

En la Santa Església els catòlics trobem la nostra fe, les nostres normes de conducta, la nostra oració, el sentit de la fraternitat, la comunió amb tots els germans que ja desaparegueren i es purifiquen al Purgatori —l'Església purgant—, o amb els qui ja gaudeixen de la visió beatífica, estimant eternament el Déu tres vegades Sant —Església triomfant—. És l'Església que roman aquí i, alhora, transcendeix la història. L'Església que nasqué sota el mantell de Santa Maria i continua —a la terra i en el cel— lloant-la com a Mare⁷.

Sant Josepmaria, que dia a dia va estimar amb bogeria l'Església Santa, ens va ensenyar a comportar-nos de la mateixa manera. Des del moment mateix de la fundació de l'Opus Dei, va veure clar que per donar a Déu tota la glòria, per posar Crist al cim de les activitats humanes, el camí restava traçat amb aquella aspiració: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Hem d'arribar tots junts a Jesús per Maria, en unitat d'intencions i d'afanys amb el Pontífex Romà, Vicari de Crist a la terra. I en *Camí* va deixar escrit per a tots els catòlics: ***"Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!... —M'explico aquesta pausa teva, quan reses, assaborint-ho: crec en l'Església, Una, Santa, Catòlica i Apostòlica...***⁸.

L'Església és una perquè és «un poble reunit amb la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant»⁹, i aquesta unitat es configura mitjançant el triple vincle de la fe, el culte -especialment per l'Eucaristia- i la comunió jeràrquica. Alhora, és catòlica, es troba oberta a tots els pobles, a totes les races, a totes les cultures. L'abundant varietat de ritus litúrgics, de tradicions teològiques i espirituals, de disciplina, no només no perjudica gens ni mica aquesta unitat, sinó que la manifesta. Per això, «reconeixent d'una banda que fora de l'estructura de l'Església de Crist es troben molts elements de santificació i de veritat, que com dons propis de la mateixa Església empenyen cap a la unitat catòlica (cf. *Lumen gentium*, n. 8) i creient, per altra banda, en l'acció de l'Esperit Sant, que suscita en tots els deixebles de Crist el desig d'aquesta unitat»¹⁰, cal afirmar que la salvació es comunica als homes per mitjà de l'Església. «Creiem que l'Església és necessària per a la salvació. Perquè només Crist és el Mitjancer i el camí de la salvació que, en el

⁵ Sant Josepmaria, *Homilia La fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

⁶ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 29-V-2013.

⁷ Sant Josepmaria, *Homilia La fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

⁸ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 517.

⁹ Sant Cebrià, L'oració dominical 23 (PL 4, 553).

¹⁰ Pau VI, Símbol de fe (Credo del Poble de Déu), 30-VI-1967, n. 22.

seu Cos, que és l'Església, se'ns fa present (cf. *Lumen gentium*, n. 14). Però el propòsit diví de salvació abasta tots els homes»¹¹.

Us feu càrrec de com de bonica és la nostra fe catòlica? Com deia el nostre Pare, dóna solució a totes les ànsies del cor humà, en ensenyar que la Santa Voluntat de Déu és *que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat*¹². Per això ofereix als fidels els mitjans de salvació i, també per això, l'afany apostòlic, el desig d'anunciar el coneixement i l'amor de Crist a totes les persones, resulta connatural amb la vocació cristiana. Res no pot dispensar-nos de sentir aquesta responsabilitat, i hem de pensar: com m'afecta? En quina mesura la demano per a la humanitat sencera?

És cert que «els qui, ignorant sense culpa l'Evangeli de Crist i la seva Església, cerquen, però, Déu amb un cor sincer i malden, sota l'influx de la gràcia, acomplir amb obres la seva voluntat, coneguda mitjançant el judici de la consciència, poden aconseguir la salvació eterna»¹³. No obstant això, el Senyor vol comptar amb la nostra cooperació en la tasca evangelitzadora: cada un en el seu propi ambient ha d'esforçar-se quotidianament per donar a conèixer aquest missatge salvador i col·laborar en l'aplicació de l'obra redemptora. Perquè, com recalca sant Josepmaria, no oblidem *que la consciència pot deformar-se culpablement, endurir-se en el pecat i resistir l'acció salvadora de Déu. D'aquí ve la necessitat de predicar la doctrina de Crist, les veritats de fe i les normes morals; i d'aquí ve també la necessitat dels Sagraments, instituïts tots per Jesucrist com a causes instrumentals de la seva gràcia i remeis per a les misèries consegüents al nostre estat de naturalesa caiguda. De tot això se'n dedueix, a més, que convé acudir sovint a la Penitència i a la Comunió Eucarística*¹⁴.

«Així, doncs, l'Església prega i treballa perquè la totalitat del món s'integri en el Poble de Déu, Cos del Senyor i temple de l'Esperit Sant, i en Crist, Cap de tots, es rendeixi al Creador universal i Pare tot honor i glòria»¹⁵.

Ens ha tocat viure una època en què la necessitat de treballar en l'edificació de l'Església es mostra més urgent. No ens desanimem ni donem pas al més petit pessimisme, davant el clima de relativisme i d'indiferència -més encara, de rebuig de Déu- que s'estén com una taca d'oli arreu. Els qui volem prendre'ns seriosament la nostra fe, hem de multiplicar joiosament els esforços per acostar les ànimes a Déu, a l'Església. No penseu que és una tasca de titans: només ens cal fer allò que està a les nostres mans, ben decidits a dirigir completament la nostra existència a Déu. El Paràclit actua sempre en els cors, suscitant en cada un -potser en els moments més impensats- una set ardent d'eternitat, de vida sobrenatural. I nosaltres -cadascuna i cadascun de nosaltres- hem de mostrar-nos disponibles per secundar les seves mocions. Ser Església, ser poble de Déu, segons el gran disseny d'amor del Pare, vol dir ser el ferment de Déu en aquesta humanitat nostra, vol dir anunciar i portar la salvació de Déu a aquest món nostre, que sovint està desorientat, necessitat de tenir respostes que encoratgin, que donin esperança i nou vigor en el camí¹⁶.

Insisteixo: omplim-nos de confiança, sense deixar escletxes al desànim. La nostra època se'ns presenta curulla de possibilitats meravelloses per aprendre i per propagar el bé. Diàriament

---

¹¹ Ibid., N. 23.

¹² 1Tm 2, 4.

¹³ Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 16.

¹⁴ Sant Josepmaria, *Homilia La fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972. Cf Sant Tomàs d'Aquino, S. Th q. 62, a. 1 i q. 61, a. 2.

¹⁵ Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 17.

¹⁶ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 12-VI-2013.

se'ns brinden ocasions de demostrar el nostre afecte al Senyor parlant d'Ell als que trobem en el camí. Redoblem la confiança en Ell. **Déu és més fort!**, exclama el Sant Pare. **I saps per què és més fort? Perquè Ell és el Senyor, l'únic Senyor. I jo hi afegiria que la realitat de vegades fosca, marcada pel mal, pot canviar si nosaltres som els primers que portem la llum de l'Evangeli sobretot en les nostres vides. Si en un estadi (...), en una nit fosca, una persona encén un llum, es podrà entreveure, però si els més de setanta mil espectadors encenen la seva pròpia llum, l'estadi s'il·lumina. Fem que la nostra vida sigui una llum de Crist, i junts portem la llum de l'Evangeli a tot arreu**¹⁷.

Fem ressò a aquestes paraules del Pontífex Romà, esmerçant-nos cada dia perquè a la feina, a la convivència familiar, en les relacions socials, en les activitats esportives, en tot moment!, brilli la lluminària dels seguidors de Jesucrist, nodrida per l'oració i per la recepció freqüent dels sacraments de la Confessió i de l'Eucaristia.

Amb motiu de la festa de sant Josepmaria, arreu del món s'han elevat al Cel moltes oracions, especialment el Sant Sacrifici de la Missa. Estigueu segurs que, com repetia l'estimadíssim Mons. Álvaro, han estat oracions d'anada i tornada: el Senyor ens les retorna perquè produeixin fruit en nosaltres mateixos i en els nostres amics.

Les properes setmanes aniré al Brasil, per acompanyar el Sant Pare a la Jornada Mundial de la Joventut, que se celebrarà a Rio de Janeiro a finals de juliol. Després, si Déu vol, tinc el propòsit de passar breument per Xile, Uruguai i Argentina, per repetir de paraula a les meves filles i fills, i a les altres persones que es beneficien de la tasca de la Prelatura, que l'Església espera molt de tots, que el papa Francesc, com els anteriors pontífexs romans, es recolza en tots i en cada un per difondre el missatge de Crist al món sencer; així m'ho va manifestar en l'audiència que em va concedir el passat 10 de juny. Seguiu pregant per la seva persona i per les seves intencions. Com en altres ocasions, compto amb tots perquè el Senyor concedeixi abundants fruits espirituals en les jornades de Brasil i en els altres llocs on penso després anar. Totes aquestes circumstàncies ens conviden a unir-nos més seriosament al successor de Pere: hem d'acompanyar-lo filialment, unides i units a la seva persona i al seu servei a l'Església i a les ànimes.

El 7 de juliol és l'aniversari del dia en què Mons. Álvaro va demanar l'admissió a l'Obra. A la seva intercessió encomano la fidelitat de tots a la nostra vocació cristiana. Després, el 16, celebrarem la festivitat de la Mare de Déu del Carme. A ella acudeixo perquè, amb la mediació materna, ens ompli de desitjos de santedat i d'afany apostòlics.

Dato aquesta carta a Saragossa: he vingut, convidat per l'arquebisbe, per beneir les imatges de sant Josepmaria i del beat Joan Pau II, que s'exposaran a la veneració dels fidels en una església d'aquesta ciutat. Després marxaré cap a Pamplona, on romandré uns dies abans d'emprendre el viatge a Amèrica. Seguiu pregant per les meves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Saragossa, 1 de juliol de 2013

---

¹⁷ íbid.